

ратифікація Угоди про асоціацію України та ЄС висуває нові проблеми, пов'язані з необхідністю максимального наближення сімейного законодавства України до європейських стандартів, з одного боку, та максимального збереження національних шлюбно-сімейних традицій, з іншого.

Суб'єкти (учасники) інноваційних правовідносин

Баганець О.О., здобувач кафедри цивільно-правових дисциплін Міжрегіональної академії управління персоналом

Розбудова сучасного суспільства знань сьогодні, як ніколи, передбачає високий рівень розвитку науки й освіти будь-якої держави. Абсолютно очевидно, що ці дві компоненти є основною рушійною силою держави, визначають її стійкий розвиток і рівень конкурентоспроможності у світі. Тому останнім часом обговорення проблем організації, взаємодії та функціонування науки й освіти має широкий резонанс з огляду на їхню роль у суспільстві. При цьому констатують, що для забезпечення високої якості освіти і притоку в науку талановитої молоді необхідно забезпечити органічну єдність наукової і освітньої сфер. Іншими словами, необхідна інтеграція науки й освіти. Вона є темою багатьох дискусій, хоча її іноді надмірно переоцінюють і розглядають як панацею у розв'язанні всіх проблем, що стоять перед наукою та освітою. Чому в минулому питання про інтеграцію науки і освіти ніколи не виникало, а зв'язки науки з освітою формувалися самі по собі без зайвої метушні як цілком закономірний процес, необхідний для нормального існування і розвитку як науки, так і освіти. Чи не лукавимо ми, розмірковуючи сьогодні про їх інтеграцію, чудово усвідомлюючи, що слово інтеграція звичайною мовою означає просто об'єднання. При цьому багато хто і не приховує свій намір під виглядом інтеграції об'єднати науку і вищу освіту в єдиний комплекс, пропонуючи примітивні схеми передачі академічних інститутів університетам, вважаючи, що цим самим можна буде досягти поставленої мети – отримати об'єднання науково-освітньої системи. Напевно, немає необхідності говорити про те, що подібна схема настільки ж шкідлива, наскільки й даремна. Шкідлива тому, що жодним чином не сприяє поліпшенню освітнього процесу і може остаточно занапастити академічну науку, довести її до рівня демонстраційних студентських лабораторних занять. В літературі правильно зазначалося, що інтегрувати передовсім слід логічно взаємозв'язані системи початкової, середньої і вищої освіти, щоб забезпечити безперервність освітнього процесу і підготовку кваліфікованих кадрів для всіх галузей економіки, культури, політики тощо [1].

В Європі останніми роками з'явилися «підприємницькі університети» (entrepreneurial university), що характеризуються високою інноваційністю як у галузі внутрішнього управління та організації освітнього процесу, так і в питаннях налагодження тісних зв'язків з діловими колами, які забезпечують поширення інноваційної підприємницької культури. Тобто в нинішніх умовах вищі навчальні заклади мають бути агентами соціально-

економічного розвитку, джерелами розв'язання практичних проблем виробництва і господарювання [2].

Одним з чинників організаційно-правових форм інноваційних відносин, що складаються між їх учасниками, є комерціалізація цих відносин. У зв'язку з її поширенням виникають малі і середні підприємства — учасники процесу комерціалізації, які швидко розвиваються і, на відміну від науково-дослідних інститутів, реалізують свою продукцію самостійно або через посередників. З'являються також колективи винахідників і винахідники-одинаки, що складаються в основному з молодих учених, які з якихось причин «відокремилися» від науково-дослідних інститутів або підприємств, часто мають велику кількість розробок, але нездатні довести їх до ринкового застосування. Виникають також такі учасники правовідносин як покупці інновацій, посередники між розробниками та кінцевими покупцями інноваційного продукту та консультанти. До покупців інновацій відносяться:

великі і середні фірми будь-якої форми власності. Вони повністю фінансують створення і просування інновацій з метою їх подальшого випуску або впровадження у власне виробництво;

великі і середні фірми будь-якої форми власності, бажаючі і здатні купити готовий інноваційний продукт.

До складу посередників між розробниками та кінцевими покупцями інноваційного належать продукт:

фірми і компанії, які виступають у ролі інвесторів і мають спільне з розробниками право на інноваційний продукт;

венчурні фонди та «бізнес - ангели», які надають значну фінансову допомогу розробникам інновацій в обмін на повернення вкладень з урахуванням певного відсотка або частки в капіталі або здійснюють передачу прав на створену інновацію. І нарешті, консультантами виступають:

державні фонди і програми — використовуються у всіх розвинених країнах світу і призначені для забезпечення розробників інновацій фінансовими, інформаційними та іншими ресурсами, а також надання допомоги при комерціалізації розробок;

недержавні фонди, гранти і програми — надають такий же спектр послуг, що й державні;

центри трансферту і комерціалізації інновацій, консалтингові компанії, інноваційні центри і бізнес-інкубатори, що надають різноманітні брокерські, консультаційні чи юридичні послуги, включаючи захист і просування на ринок інтелектуальної власності розробників.

Таким чином, будучи найважливішим елементом інноваційного процесу, комерціалізація служить однією з основних умов успішного впровадження результатів інноваційної діяльності в будь-якій країні та виступає чинником розвитку організаційно-правових форм відповідних відносин.

Список використаних джерел:

1. Наука та освіта: інтеграція або гармонізація. Доповідь президента НАН Азербайджану академіка НАН Азербайджану Махмуда Керим Оглу Керимова // Вісн. НАН України, 2007, № 11 С. 28 -29

2. Данилишин Б., Куценко В. Освіта, наука і виробництво у контексті вимог болонської декларації // Вісн. НАН України, 2007, № 3 С. 14 - 22